

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 5898 van 18 januari 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit, op 27 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 augustus 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gezien de uitwisseling van de nota's.

Gelet op de beschikking van 27 november 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERBEKE, die loco advocaat B. DAYEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster, geboren in 1943, te Dr. Malou, Marokko, hebbende de Marokkaanse nationaliteit, huwde op 3 januari 1960 te Berkane met de heer M.A. van Belgische nationaliteit. Haar echtgenoot overleed te Zegzel op 9 juni 1973.

Op 10 januari 2007 kwam verzoekster het Belgische Rijk binnen met een visum C.

Op 15 maart 2007 deed verzoekster te Antwerpen een aanvraag tot vestiging in functie van haar zoon A.A., van Belgische nationaliteit, op grond van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 25 april 2007, nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot voorlopig uitstel voor bijkomend onderzoek. Verzoekster werd verzocht tot het neerleggen van bijkomende documenten voor 14 augustus 2007 en er werd een samenwoningverslag gevraagd van de gemeente.

Op 14 augustus 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...) Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn:

betrokkene heeft niet bewezen onvermogen te zijn in het land van herkomst.

De gezinsinkomsten zijn onvoldoende om er een bijkomende persoon ten laste te nemen.

Betrokkene is niet ten laste (...)"

2. Over de rechtspleging.

Verzoekster vraagt in haar repliekmemoire dat de in het Nederlands opgestelde nota van verweerder conform artikel 39/17 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) nietig verklaard wordt. Verzoekster stelt dat zij als fysiek persoon niet onderworpen is aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken en dus de proceduretaal mocht kiezen en dat zij het Frans gekozen heeft. Verzoekster betoogt dat verweerder op grond van zijn tweetalig statuut en gelet op de artikelen 39/14, 39/16 en 39/17 van de Vreemdelingenwet onderworpen is aan de taal die verzoekster gekozen heeft.

Artikel 39/17 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Nietig is ieder verzoekschrift dat en iedere memoire die door een aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken onderworpen partij aan de Raad is gericht in een andere taal dan die haar bij die wetgeving is opgelegd. De nietigheid wordt ambtshalve uitgesproken. De nietige akte stuit echter de termijnen van de verjaring en van de procedure; deze termijnen lopen niet gedurende de instantie".

Conform artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet mogen partijen die voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verschijnen en die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, voor hun akten en verklaringen de taal gebruiken welke zij verkiezen, voorzover het niet-asielzaken betreft. Hieruit kan niet worden afgeleid dat partijen die voor de Raad verschijnen en die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, zoals de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, voor hun akten en verklaringen de taal dienen te gebruiken die gekozen werd door de partij die niet onderworpen is aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken. Overeenkomstig artikel 39/16 van de Vreemdelingenwet dienen dezen wanneer ze voor de Raad verschijnen, voor hun akten en verklaringen de taal te gebruiken welke hun is opgelegd door die wetgeving in hun binnendiensten. Conform artikel 39 §1, juncto artikel 17 §1 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, samengevat op 18 juli 1966, dient de taal te worden gebruikt van het taalgebied waar de zaak lokaliseerbaar is. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag te

Antwerpen heeft ingediend, dat gevestigd is in het Nederlandse taalgebied, de bestreden beslissing werd dan ook terecht in het Nederlands getroffen, dit wordt ook niet betwist door verzoekster. Doordat de bestreden beslissing in het Nederlands getroffen werd, dient de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken conform artikel 39/16 van de Vreemdelingenwet het Nederlands te hanteren voor zijn akten en verklaringen wanneer hij voor de Raad verschijnt. Artikel 39/17 van de Vreemdelingenwet vindt derhalve geen toepassing.

Op de eis van verzoeker om de in het Nederlands opgestelde nota van verweerder conform artikel 39/17 van de Vreemdelingenwet nietig te verklaren, wordt derhalve niet ingegaan.

3. Onderzoek van het beroep.

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991). Verzoekster stelt tevens dat in de bestreden beslissing een manifeste appreciatiefout werd begaan en dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet werd gerespecteerd.

In een eerste onderdeel stelt verzoekster dat de formele motiveringsplicht zoals deze is neergelegd in de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden werd, daar de bestreden beslissing ten eerste niet motiveert waarom de maandelijkse inkomsten van verzoeksters zoon onvoldoende zijn om haar ten laste te nemen en ten tweede daar de bestreden beslissing niet aangeeft waarom de overschrijving in 2006 van 3000 euro ten voordele van verzoekster niet werd aanvaard als bewijs dat zij ten laste was voor haar komst naar België.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004, R.v.St., nr. 141.180, 24 februari 2005). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft de volgende motivering weer:

*“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn:
betrokkene heeft niet bewezen onvermogen te zijn in het land van herkomst.
De gezinsinkomsten zijn onvoldoende om er een bijkomende persoon ten laste te nemen.
Betrokkene is niet ten laste”*

Hieruit blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoekster zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent en deze inhoudelijk bespreekt, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Voor zover verzoekster stelt dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de maandelijkse inkomsten van haar zoon onvoldoende zijn om haar ten laste te nemen, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat van de verwerende partij eisen dat ze meer

bijzonderheden zou verschaffen omtrent de reden waarom de gezinsinkomsten onvoldoende zijn om een bijkomend persoon ten laste te nemen erop zou neerkomen dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van haar besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (R.v.St, nr. 157.584 van 14 april 2006).

In zoverre verzoekster beweert dat zij door de overschrijving in 2006 van 3000 euro ten hare voordele voldoende heeft aangetoond dat zij ten laste was van haar zoon voor haar komst naar België, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat het hem niet toekomt zijn beoordeling in de plaats te stellen van de bevoegde administratieve overheid. Uit de bespreking van het tweede onderdeel van het middel zal blijken dat, daargelaten de vraag of verzoekster voldoende heeft aangetoond dat zij ten laste was van haar zoon voor haar komst naar België, de bevoegde administratie niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld door te stellen dat verzoeksters zoon op het ogenblik van de bestreden beslissing over onvoldoende inkomsten beschikte om een bijkomend persoon ten laste te nemen, zodat de voorwaarden van artikel 40 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van het middel stelt verzoekster dat in de bestreden beslissing een manifeste appreciatiefout werd gemaakt daar zij wel degelijk heeft aangetoond ten laste te zijn van haar zoon. Als bewijs had ze attesten van werkonbekwaamheid neergelegd van zowel haar zoon, als haar schoondochter. Daarnaast legde ze twee huurcontracten neer, samen met de betalingsbewijzen van de huur, wat hen alles opgeteld een maandelijks inkomen van 2370 euro bezorgd.

Artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden 21 jaar of die te hunnen laste zijn, hun **bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn**, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich **met hen vestigen of komen vestigen**.” (markering toegevoegd)*

Verzoekster dient te voldoen aan de voorwaarden tot vestiging om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 40, §6, van de Vreemdelingenwet. Aldus dient zij aan te tonen dat zij in het verleden ten laste was en nog steeds is van de Belgische onderdaan in functie waarvan de vestigingsaanvraag werd gedaan, zijnde haar zoon .

De kernpunten van de discussie vormen het gegeven of verzoekster al dan niet bewezen heeft ten laste te zijn geweest van haar zoon en of haar zoon al dan niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekster ten laste te nemen.

Op 25 april 2007 wordt door de gemachtigde van de minister via de bevoegde burgemeester gevraagd de volgende documenten te overleggen:

- Bewijs van onvermogen in het land van herkomst/verklaring van de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst dat betrokkene daar noch over inkomsten noch over onroerende eigendommen beschikte;
- Bewijs van inkomsten van de Belgische descendent (werkgeversattest met geldigheidsduur + recente loonfiches, inkomsten OCMW, RVA, ziekteuitkeringen,...) en van die van alle overige leden van het gezin;
- Samenstelling van het gezin van de descendent);
- Huidige verblijfplaats van de echtgeno(o)te van betrokkene/ of echtscheidingsakte/ of overlijdensakte.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster de volgende documenten voorlegde:

- Een transferattest van 3000 euro naar Marokko in het jaar 2006, met als mededeling “aide familial”;

- Een uittreksel uit de geboorteakte van haar zoon;
- Overlijdensakte van haar echtgenoot;
- Attesten van arbeidsongeschiktheid van zowel haar zoon als haar schoondochter;
- Samenstelling van het gezin van haar zoon;
- Een positief samenwoningverslag dd. 17 juli 2007.

Op 16 augustus 2007, legde verzoekster nog twee documenten neer:

- een transferattest van 1600 euro naar Marokko in de periode van 15 juli 2006 tot 31 december 2006, met als mededeling "aide familial";
- een administratief attest van onvermogen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Wat betreft de stukken die verzoekster op 16 augustus 2007 neerlegde, stelt de Raad vast dat deze twee dagen na het verstrijken van opgegeven termijn, namelijk 14 augustus, werden ingediend. Verzoekster geeft dit ook zelf toe in haar verzoekschrift. Deze stukken werden aan verweerder overgemaakt nadat de bestreden beslissing genomen werd, zodat deze er ook geen rekening mee kon houden.

Daargelaten de vraag of verzoekster heeft aangetoond dat zij ten laste was voor zij naar België kwam, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat zowel de zoon als de schoondochter van verzoekster een attest van arbeidsonbekwaamheid neerlegden. Zij werden erkend door de Geneeskundige Raad voor Invaliditeit. Dit brengt met zich mee dat zij geen volwaardig loon trekken. Naast deze attesten werden geen enkele bijkomende inkomsten aangetoond. Het gezin van verzoeksters zoon, leeft reeds met 8 personen van de uitkeringen die zij krijgen door hun arbeidsonbekwaamheid. De huurovereenkomsten en huurgelden die deze zouden opbrengen zijn nergens in het administratief dossier terug te vinden, zodat de gemachtigde van de minister hier ook geen rekening mee kon houden. Uit wat voorafgaat is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat verzoeksters zoon onvoldoende inkomsten heeft om een bijkomend persoon ten laste te nemen.

Dienst Vreemdelingenzaken is uitgegaan van een correcte feitenvinding en is in alle redelijkheid tot haar besluit gekomen. Een kennelijke appreciatiefout of een schending van artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

In een derde onderdeel voert verzoekster aan dat de notie "ten laste" zijn, niet noodzakelijk financiële steun inhoudt. Morele of materiële steun kan volstaan om ten laste te zijn. De bestreden beslissing schendt dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel gezien de verwerende partij niet zelf is nagegaan of verzoekster naast materiële steun ook geen morele steun behoefde.

De Raad van State gaf in haar arrest nr. 155.694 van 1 maart 2006 een duidelijke interpretatie van het begrip 'ten laste van'. *"... er dient op gewezen dat het begrip 'ten laste van' in de taalkundige betekenis wordt omschreven als 'voor rekening van, op kosten van', zoals blijkt uit 'Van Dale - Groot Woordenboek der Nederlandse taal', hetgeen erop wijst dat dit begrip*

eerder een financiële betekenis heeft.” Verweerder moest dus niet nagaan of verzoekster morele steun behoefde. Van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook geen sprake. Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat verzoekster er niet slaagt aan te tonen financieel ten laste te zijn van haar zoon. Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.